N° 137.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 16 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

— De bekende reiziger *Kohl* schrijft in zijne *Reize door de Duitsch-Russische Oost-Zee-provinciën* :

« De zucht der bevolking (van Esthland) naar dit vergiftig vuurwater (de brandewijn) gaat alle begrip te boven. Ongelukkig schijnt het oogenblikkelijk belang van hen, die magt over de ingezetenen uitoefenen, deze rampzalige hartstogt te bevorderen. De grondbezitters trekken voor een gedeelte hunne aanzienlijkste inkomsten uit de brandewijn en uit de kroegen, waar de drank aan de boeren geschonken wordt. Daarom wordt er op geenerlei wijze tegen deze verderfelijke hartstogt krachtig gewerkt, ja men bevordert haar zelfs nog wel. Zoo waren nog onlangs de matigheids-genootschappen, die ook hier begonnen zich uit te breiden, verboden. (!)

« De meeste brandewijn uit Esthland wordt naar Petersburg vervoerd, waarheen bestendig vele lange brandewijns-karavanen onder weg zijn. Deze stad is wel buiten twijfel thans de grootste verbruikster van brandewijn onder alle steden van Europa. Gelijk in alle Russische steden is het slijten van brandewijn aldaar verpacht, en deze pacht bedraagt jaarlijks ongeveer 7 millioen roebels. (14 millioen guldens). Meest is zij in handen van eenen rijken Russischen koopman, die alleen voor het waken tegen sluiken en voor het vervoer der vaten met sterken drank, het werken in de magazijnen enz. een klein leger van 2000 personen, die gedeeltelijk ook gewapend zijn, in zijne soldij heeft. Aan traktementen betaalt hij jaarlijks 1,200,000 roebels. Het vervoer van den brandewijn door de straten van Petersburg, uit de magazijnen naar de huizen waar men drank verkoopt, kost hem jaarlijks 200,000 roebels, en zijne rekening voor kurken, lak en etiquetten bedraagt 70,000 roebels.

Deze bescherming van den dronkenschap door de Russische Regering is een waardig tegenhanger tot de handelwijze der Oostenrijksche regering in Gallicie.

Zoodanig is de staatkunde der despoten.

PRUISSEN.

BERLIJN, den 8. November. In den afgeloopen nacht, omstreeks een ure, ontstond brand in den regtervleugel van het erf Hausvogtei-Platz No 4, die de trappen, welke door alle drie de verdiepingen van dit oud en verbouwd gebouw en de zolders van hetzelve, benevens die van een aangrenzend gebouw, het laatstgenoemde echter slechts gedeeltelijk in de asch leide. Door de omstandigheid, dat alle trappen van dezen vleugel bijna te gelijk brandden, zijn helaas ! eenige menschen omgekomen. Tot nu toe zijn zes verbrande lijken uit het puin te voorschijn gehaald. Zij waren geheel onkenbaar, en men vermoedt, dat zij de lijken zijn van een aldaar gewoond hebbenden kleedermakers knecht, zijne vrouw en zijne drie kinderen, van welke de een 8, een 6 en een 4 jaren oud was, alsmede van een anderen kleedermaker, die mede aldaar woonde.

ENGELAND.

— Een geloofwaardig landbouwer in Hereford verhaalt een treffend voorbeeld van strijdlust der insecten. Op den 18. October, zijne schaapskudde in de weide bezigtigende, werd plotseling zijne aandacht getrokken door een gonzend gedruisch in de lucht. Naauwkeurig toeziende, bemerkte hij tallooze honigbijën, die van alle kanten aanvlogen en in zijne nabijheid een gevecht begonnen, hetwelk niet eerder werd gestaakt, dan na dat duizende lijken den grond bedekten. Verscheiden nieuwsgierige personen uit den omtrek bezochten onderhand het slagveld en toen bevond men, dat de verslagen bijën alle behoorden tot de soort, bekend onder den naam van wilde of aardbijën. De oorzaak van dit vreemde verschijnsel kon natuurlijk niemand verklaren.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 9. November. De lust om zich te onderscheiden geeft dikwijls aanleiding tot groote uitgaven; zoo heeft een kapper alhier dezer dagen zijn winkel doen verbouwen, en nu aan de straatzijde twee ruiten doen plaatsen, eene aan elke zijde van de voordeur, die beiden eene hoogte hebben van tien voeten; de eene is acht, de andere twee voeten breed. Zoodra deze monsterruiten waren ingezet, heeft de eigenaar die doen verzekeren, hetwelk men algemeen voor eene goede voorzorg houdt.

— Men verneemt dat de minister van marine bevolen heeft om te Toulon, aan boord van een rijksvaartuig, proeven met het schietkatoen te nemen. Men zal moeten zien in hoeverre deze proeven, waartoe men natuurlijkerwijs het grof geschut zal bezigen, zullen slagen. Tot een ander gebruik, waartegen, de in Engeland gemaakte bedenkingen zich niet verzetten, blijkt het nieuwe middel inderdaad met veel vrucht het buskruid te kunnen vervangen, te weten tot het doen springen van kleine mijnen, tot losmaking van steen of erts in groeven en bergwerken. Gisteren is daarvan de proef in de steengroeven van Nanterre, niet verre van deze hoofdstad, genomen. De uitkomst heeft de verwachting overtroffen. De mijn laadt zich daarenboven veel gemakkelijker en met minder gevaar dan op de oude wijs.

NEDERLANDEN.

's HERTOGENBOSCH, den 9. November. Gisteren zijn te Tilburg twee landmeters aangekomen, van welke de een van Tilburg naar Breda en de ander van Tilburg naar 's Bosch, de opmetingen en afbakingen voor den Zeeuwsch-Limburgsche spoorweg zal bewerkstelligen, naar het schijnt, zal dus die spoorbaan over het grondgebied der stad Tilburg loopen. Wij laten er ons echter nog niets op voorstaan en zullen liever wachten tot dat die groote plannen in wezenlijke daden overgaan; daar men, hoe stellig ook door velen beweerd, geenszins verzekerd is of er al of niet in de steden zelve van Tilburg en 's Bosch een stationsgebouw zal komen, doordien de ondernemers van dit reuzenwerk om de aanzienlijke meerdere kosten weinig genegenheid hiertoe schijnen te hebben en hetzelve op eenen aanzienlijken afstand van genoemde steden plaatsen willen.

GEMENGDE BERIGTEN.

De toestand van Portugal blyft onrustwekkend ; het leger der koningin en dat der opstandelingen, stond tegenover elkander ; men zoude weldra uitmaken aan welke zyde het regt was. — Te 's Hage is weder een geldsnoeyer tot geeseling, brandmerk en 12 jaren confinement veroordeeld, de vryheidsnoeyers leven voortdurend in pracht en weelde. — Te Londen wordt eene nieuwe gouden specie geslagen ter waarde van f 60. — A. van der Wouden te Zwartsluis plukt rype aardbeyen. — Volgens het Journal de la Haye zou de leeghwater in 24 uren 648,000 kubieke ellen water op pompen en 300 paardenkracht bezitten. Het blykt dus, dat 't geld aan deze machine beter besteed is, dan aan 't Journal de la Haye. — Mej. Albestazzi geraakte op het princess-théatre te Londen zoodanig in vuur, dat een paar acteurs werk hadden, om haar in vlam geslagen kleed te blusschen. — H. M. de Koningin is uit Rome vertrokken. — Het sprakelooze meisje van Portici mag in de tegenwoordige omstandigheden te Berlyn niet meer te tooneele worden gevoerd. — Aangeboden te Amsterdam ; geoctroyeerde corchetten zonder naad ; tot vestiging van dépots, buiten Amsterdam ; wordt men verzocht de maat van borsten en heupen in te zenden. — In de stad der paleizen wemelt het van velerlei slag van bedelaars, zoowel van hen die in lompen als van hen die in zwarte rokken gehuld zyn ; de ingezetenen aldaar worden mede door inschryvings-lysten ten behoeve van werkeloozen en volslagene armen zeer verontrust. Intusschen verwacht men daar weder de gewone uitdeeling van belangryke gaven aan ambtenaars op primo January e. k. — De Arnh. Cour. heeft een lichtstraal geschoten op twee vleêrmuizen in de Tweede Kamer. — 't Glazenhuis van Min. Baud is van mat glas. (Luzac) — De Tweede Kamer zal elf weken vacantie genieten met behoud van tractement, als zynde door de droogte geene wets-ontwerpen ryp geworden. — Een ex-kapt. luit. adverteert dat er valable redenen bestaan om de koopvaarders in 't Vriesche gat, zonder lootsen te laten verongelukken. — Een blonde mof, zich voor den romanschryver v. Sternberg uitgevende, heeft eenige bemiddelde Amst. poëten opgeligt. — In de laatste week stierven te Amst. 292 personen. — Het keerpunt der verdrukking van het volk is naby, zegt het Handelsblad ; de maat is zóó vol dat er geen droppel meer by kan. Amen !

MENGELINGEN.

Hoeveel kost een adres ?

Zoo als gewoonlijk wordt dadelijk, volgens ingeworteld gebruik, op elke troonrede een antwoordje vervaardigd door onze volksvertegenwoordigers en ons constitutioneel oude mannenhuis. Voorleden jaar heeft het troonredetje veel aanleiding tot schrijven gegeven, en is er meer dan één dupe geworden van deszelfs veroordeeling. Nu is er weêr zoo'n redetje voor den dag gekomen; door onze portefeuille-houders, alias ministers, zamengesteld, zoo als dat gewoonlijk bij elk constitutioneel Gouvernement of Gouvernementje gaat. En op dat ding moest natuurlijk een antwoordje volgen. Dat is gebeurd. — O, wat hebben onze kapabele afgevaardigden, (veel hebben wij er niet, maar dat moet ook niet: kapabelen zijn altijd schaarsch in den lande) er tegen gepraat: en niet tegenstaande al hun praten is het adresje toch goedgekeurd door 34 tegen 12 stemmen. En wat kost dat adresje den Nederlandschen belastingschuldigen? Wij hebben het zoo wat uitgerekend. Onze Tweede Kamer bestaat uit 58 leden (op dit oogenblik is er één, *Strens*, minder en één dood) die 58 leden hebben jaarlijks elk f 2400. — Dat bedraagt f 139.200. — Het oude mannenhuis, volgens de grondwet, bepaald op 30 oude mannetjes, beloopt f 90.000, dus te zamen f 229,200 — een kleinigheidje. Als men nu dit kleinigheidje door 52 deelt, dat is per week, dan kosten al die menschen den Nederlandschen belastingschuldigen, wekelijks f 4403,77½. — Nu hebben de leden der Tweede en Eerste Kamer plus minus eene week gedelibereerd over het adresje, in zoo veel paragraafjes verdeeld, en wat heeft dat delibereren ons gekost? f 4403,77½. Hoe duur is het toch, als onze twee kamers een antwoord moeten geven op eene troonrede! zou een redacteur van een om drukpersvrijheid veroordeelde courant het niet gaarne minder hebben gedaan? Voorreker; maar wij hebben *twee* kamers en uit den boezem dier kamers moest een antwoord voortvloeijen, dat ons f 4403,77½ kost. Hoe goedkoop is het in de Nederlandsche schatkist centen, guldens, en gouden tientjes te storten, zoo lang er zijn?

De kleerderen maken den man.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Nu verschijnt de brave en verdienstelijke man, die de prachtige kleeding des ontlurfden barons aangetrokken heeft, in de loge. Hij komt daar voor de eerste maal, en doet zich een weinig bloode voor. Men vindt zijne blooheid aangenaam, en houdt hem voor eenen vreemdeling, wiens zedigheid bewonderd wordt. De dames beantwoorden zijne groet op eene verpligtende wijze, en de waaijers ruischen hem goedkeurend te gemoet. Men biedt hem eenen stoel aan, en hij zet zich welvoegelijk neder. Iedere dame vraagt aan hare buurvrouw, wie toch deze heer moge zijn? geen eene kent hem. Zij laten zich in een gesprek met hem in; hij spreekt met bescheidenheid. Men beoordeelt de opera; hij beoordeelt ze mede, en zijn oordeel vindt bijval.

De zangers worden geprezen; hij prijst ze met smaak. Men spreekt van het hof; hij kent de wereld; hij spreekt van staatszaken, men vindt zijn gedachten zeer fijn; men spreekt kwaad van de overige loges; hij zwijgt, en ook zijn zwijgen wordt gebillijkt, wijl men hem voor eenen vreemden houdt, welke nog geheel onbekend, of te bescheiden is, om in een vreemd gezelschap op eene boosaardige wijze geestig te zijn. De opera is ten einde. Hij heeft de beleefdheid zijne nevendame naar de koets te geleiden. Hij doet het met eene ongedwongene welvoegelijkheid.

Hij durft haar de hand kussen; en zijne excellentie wenscht, terwijl zij heenrijden, dat zijne hoogedelheid wel moge rus-

---

DE ZONDAG TE PARIJS.

Men zoude nooit gelooven dat de Zondag een rustdag is, wanneer men op dien dag Parijs doorwandelt. Deze stad is altijd levendig, gedruisch makende, vrolijk, volkrijk; gedurende de geheele week zijn de straten verlevendigd door het gedurig heen en weder snellen van de voetgangers, voertuigen, korten en schitterende equipages; door het geschreeuw der koetsiers, der rondzwervende kooplieden, door het geraas der orgels, violen en straatzangers; maar op Zondag.... dan is het waarlijk nog vrij wat erger.

Indien het slechts schoon weder is, ja indien er maar een zonnestraaltje zigtbaar is, zijn de wandelwegen opgepropt met menschen, in de straten, op de boulevards, in de Tuilerien, in het palais royal, in de Elyssche velden, overal vindt men eene menigte wandelaars. Indien gij haast hebt, zijt gij genoodzaakt afgelegen wegen, naauwe en slecht onderhouden straatjes te zoeken, waar men niet wandelen kan, anders komt gij nooit waar gij wezen wilt.

Zoo als gij uit een venster ziet naar al die menschen, die voorbijgaan en waarvan telkens eene nieuwe massa voor uwe oogen verschijnt, die de vorige opvolgt, vraagt gij menigmaal u zelven af, waar of die tallooze menigte zich wel ophouden en onder dak komen kan.

Evenwel is de Zondag niet de dag, die de groote wereld uitkiest, om uit wandelen te gaan; de voorname lieden die de groote wereld uitmaken, blijven integendeel op dien dag te huis, en zouden zich wel wachten zich in de straten van Parijs te vermengen met de kooplieden, de winkeliers, de klerken, de kunstenaars, de handwerkslieden en het gemeen, dat liever de geheele week door droog brood zou eten, dan afstand te doen van zijne Zondagsvermaken.

Zoo gaan dan de rijke schooren, de dames van den goeden toon, de dandy's en saletjonkers op Zondag niet uit; men is overeen gekomen om dit voor onfatsoenlijk te houden; des winters blijven zij in den hoek van den haard, des zomers wonen zij gewoonlijk buiten, en men ontmoet ze dan in Parijs niet.

Indien, bij toeval, eens een of ander lid van de Jockey-club, een of ander voornaam lediglooper, genoodzaakt is om zijne zaken, om zijne rendez-vous, enz., uit te gaan en zich op Zondag in de straten van Parijs te vertoonen, dan zal hij er wel voor zorgen, zijne oudste kleeding aan te trekken, en bovendien zijn bediende strengelijk te verbieden, dezelve af te schuijeren; hij zal ongepoetste laarzen aantrekken, en een oude gevlekte broek; hij zal zijne haren niet uitkammen, en zijn hoofd bedekken met eene morsige en misvormde hoed.

In deze ware Robert-Macaire kleeding zal hij op Zondag Parijs doorloopen; den schijn aannemende alsof hij de goede lieden beklaagde die zich voor dien dag, zoo mooi gemaakt hebben, maakt hij zich leelijk, en dat wel omdat het tot den goeden toon behoort, zich des Zondags zoo morsig te vertoonen, als men slechts kan.

Maar wat raakt het aan al die menschen, die zich gaan vermaken, die den Zondag met wandelen en uitspanning doorbrengen, of die mijnheer zich morsig maken en zich dien dag vervelen wil!... Laten wij ieder zijn smaak volgen, en zijne neigingen, en doen wij wat ons behaagt, zonder ons te bekommeren om hetgeen anderen doen. Deze stelregel, die inderdaad aanbevelingswaardig is, is die, waarnaar men in Parijs vrij algemeen handelt.

En de Zondag maakt nog een groot gedeelte der inwoners van de groote wereldstad gelukkig.

De klerk vooreerst, die eerbiedwaardige bureaulist, die in de week slechts dezen eenen dag heeft, waarop hij vrijheid bezit van des morgens tot des avonds zijn eigen wil te volgen.... en dan nog, als hij gehuwd is, dan is hij niet eens zoo heel zeker, dat hij zijn eigen meester is, zelfs op den Zondag. Maar hij behoeft niet naar zijn kantoor te gaan, hij kan laat opstaan, hij kan zich koesteren in zijn bed; hij mag in zijne kamer rondslenteren, zijne pantoffels en zijn kamerjas een gedeelte van den dag aanhouden; hij kan aan zijn venster een luchtje scheppen, zijne bloemen begieten en naar zijne buurmeisjes kijken; eindelijk hij kan tot zich

ten, — Geltrouwelige verandering! De hoogedele heer, hij, die vóór weinige uren nog beschaamd aan den schoorsteen stond, en alle bedienden belagchelijk voorkwam, is thans de bewondering van het gansche gezelschap! Men erkent zijne verdiensten; want men ziet zijne prachtige kleederen.

Daar wij dus enkel aan de kleederen de beslissende waarde onzer verdiensten te danken hebben, zoo ontzie ik mij ook niet te bekennen, dat ik weinig personen met zooveel eerbied beschouw, als mijnen kleedermaker. Ik bezoek zijne werkplaats dikwijls, en nooit zonder eene heilige huivering, wanneer ik zie, hoe verdienste, deugd en vernuft onder zijne scheppende handen voortkomen, en kostelijke mannen door den steek zijner naald uit het niet te voorschijn treden, even als het eerste ros aan den oever moedig voor den dag kwam, toen Neptunes met den geweldigen drietand in het zand stak.

Voor eenige weken ging ik naar hem toe, en vond hem in eenen verwarden hoop van fluweel en zijde stoffen, uit welke hij doorluchtige mannen en hoogedelheden schiep. Hij sneed juist eenen burgemeester uit, en was zeer ontevreden, dat het fluweel niet toereikend was om den edel achtbaren buik goed te doen uitkomen.

Over den stoel hingen twee excellentien zonder mouwen. Een zijner knechts werkte aan eenen hoog edel gestrengen jonkheer, die zich door zijnen pachter een half jaar had laten voorschieten, om zijne hoogadelijke verdiensten des te beter kennelijk te maken. *Op* de bank lagen nog eene gansche menigte jonge saletheertjes, beminnenswaardige jonge lui, en zuchtende liefhebbers, welke met ongeduld op hunne vorming en de ontwikkeling hunner figuur schenen te wachten. *Onder* de bank lag een groot pak slechte lakensche en linnen stoffen en ander tuig voor geleerden, kooplieden, kunstenaars en ander nederige schepselen. Twee leerjongens zaten aan de deur, en oefenden zich aan den rok eens dichters. Ik stond bij den meester, hield den hoed onder den arm, en bleef langer dan een uur in dezelfde eerbiedvolle houding, welke ik aanneem, wanneer ik in gezelschap van groote en voorname lieden ben.

Mijn kleedermaker is in dergelijke gevallen reeds van mij dit eerbiedig stilzwijgen gewoon, zoo dat hij mij niet meer naar de reden daarvan vraagt. Hij weet de hoogachting, welke ik voor de wonderdadige kleederen heb. Zij is billijk. Slechts de kleederen zijn het, welke wij in de meeste grooten vereeren. En dewijl ons de persoon, die in deze verdienstelijke kleederen steekt, onverschillig, en van weinig gewigt schijnt, — zoo verbindt ons onze pligt, ook *dan* een eerbiedig gelaat aan te nemen, wanneer wij deze kleederen *zonder* hunne toevallige gebruikers zien.

Zoo verheven mijne gedachten zijn, als ik de verbazende uitwerkingen mijns kleedermakers in zijne werkplaats aanschouw, — zoo kleinmoedig word ik, in naam des grootsten deels mijner voorname landslieden, zoo dikwijls ik eenen uitdragerswinkel voorbij ga. Deze is ten opzigte der kleederen datgene, wat ons menschen de begraafplaatsen zijn. Hier houdt alle onderscheid op. Menigmaal zie ik in den uitdragerswinkel den afgedragen rok eens vernuftigen kops zeer vertrouwelijk nevens het kleed eens rijken woekeraars liggen; en het is meer dan eens gebeurd, dat het kamizool eens dorpschoolmeesters over het fluweelen kleed zijns kerkvoogds gehangen heeft. Nog bedroevender is het, wanneer deze prachtige kleederen de hoogachting der menschelijke machine, die in dezelve gestoken heeft, overleeffen. Men heeft mij eenen rijk geborduurden rok getoond, die de bewondering der gansche stad, en het bezingenswaardige voorwerp van vele hongerige poëten geweest is, — en eindelijk evenwel voor de onbeschaamdheid zijner schuldeischers in eene uitdragerij heeft moeten vlugten.

Eer ik dit artikel besluite, moet ik nog iets herinneren. Ik ben zoo billijk geweest, te bewijzen, dat de kleederen mannen en verdienste maken; ter vergelding dezer bemoeijing verlang ik weder iets, dat even zoo billijk is.

Diegenen, wien ten troost ik dit spreekwoord voorgesteld en meer bekend gemaakt heb, en die geene verdiensten meer bezitten, dan die, welke zij aan het aanzien hunner kleederen te danken hebben, — zullen wel zoo regtvaardig zijn de eerbetuigingen, welke dezen kleederen aangedaan worden, nooit op hunne eigene rekening aan te nemen. Zij gaan hun niets aan, en het is werkelijk een onverantwoordelijke roof, wanneer zij zich van de hoogachting meester maken, die men aan hunne kleederen schuldig is. Mogt ik tegen vermoeden ondervinden, dat men deze vermaning niet in acht name, en, zoo als het bij de meesten geschiedt, voortging zich de verdiensten der kleederen aan te matigen, — zoo zullen ik en mijne vrienden hem openlijk vernederen. Wij zullen de taal der pligtplegingen veranderen, en wanneer wij zulk eenen ontmoeten, nimmer anders tot hem zeggen, dan: « Mijn heer; ik heb de « eer, uwen rok mijne onderdanige toegenegenheid te ver« zekeren." — « Ik beveel mij in de gunstige bescherming « van uw geborduurd kleed aan." — « Het vaderland be« wondert de verdienste uwer rijke uniform." — « De hemel « beware uwen fluweelen rok, ten beste der kerk en onzer « stad, nog vele jaren," enz.

Naschrift. In dit oogenblik verneem ik iets, van hetwelk ik niet weet, of ik het wenschen of niet wenschen zal. Dengenen ter waarschuwing, welke met de verdiensten hunner kleederen, zoo, gelijk ik boven aangestipt heb, op eene onbehoorlijke wijze de opsnijderij spelen, wil ik dit geheim in vertrouwen ontdekken; en het blijft tot nog toe onder ons. — Men heeft eenen voorslag gedaan, dat, ten beste des handels, in de nieuwe kleederwet een artikel ingelascht moge worden: « Dat niemand een rijk of zijden « kleed aandoen zal, voordat hij het betaald hebbe, en dat « ieder te dien einde altijd de kwitantie van den koopman « en den kleedermaker bij zich zal hebben. — Wat zal dat voor een alarm worden! en hoeveel aanzienlijke kleederen zullen voor onze oogen verdwijnen! De voorslag is even vernuftig als billijk, en voor den handel zoo voordeelig, als er een zijn kan; maar hij is, zoo als mij dunkt, toch een weinig wreed. Zeer velen, gewis zeer velen, welke noch geld noch verdiensten bezitten, en hun aanzien enkel op kosten der kooplieden en hunner schuldeischers tot nog toe behouden hebben, verliezen daardoor, dat men hun de geborgde pracht der kleederen ontneemt, te gelijk op eenmaal alles, wat hen voortreffelijk, groot, beminnenswaardig en aanzienlijk gemaakt heeft. Wat zal er van deze goede lieden worden? Hoe dood zal het in het vervolg bij voorname bijeenkomsten zijn!

RABENER.

Zeggen erger dan doen.

Zij, die stoutweg durven zeggen:
't Volkjen in de luren leggen;
En begoochelen dag aan dag,
Is uw werk, geweldenaren!
Die als uitschot van Tartaren
Eerbied vordert voor gezag!

ó Die worden uitgekreten;
In een kerkerkot gesmeten,
Waar ze zuchten dag en jaar!
Maar 't gebroed dat wij betichten,
Zij *die* LEED DOEN, KWAAD VERRIGTEN,
Weten zij van straf? gevaar?

Als we zeggen: pakt de schurken!
Zijt rechtvaardig als de Turken,
Lieve rechters op dit stuk! —
God bewaar me, wat al snuiters
In de dienst van aartsvrijbuiters,
Storten ons in 't ongeluk! —

Maar boosdoeners, gruweldaders,
Landuitzuigers, landverraders,
Hoe rechtmatig aangeklaagd;
Maar die hooggezeten boeven,
Die nooit vruchtloos roof beproeven,
Wierd er een voor 't recht gedaagd?...

Doen we in 't groot *maar euveldaden,*
't Zal onze opkomst, bloei niet schaden,
Het bevoordeelt eer ons heil!
Maar wie 't onbewimpeld klappen
Dat ze 't recht met voeten trappen,
Daar voor heeft men kerkers veil!

Wie in 't politieke oprecht zijn,
In al 't overige niet slecht zijn,
Maar godvruchtig eer en braaf,
Worden, (hoe *men tegenspartelt*)
Door regeerziek volk gemarteld,
Dat mag *stelen als een raaf!!*

Zeg de waarheid, onverbasterd:
Deze of die heeft mij belasterd,
In het zwarte *boek geplakt!*
Gij, (*den klager*) *wordt veroordeeld*
Als een lastraar! zonder voorbeeld
Door filisters opgepakt!! —

En die 't doet, *die u benadeeld?*
Zelfs één peluw met uw gâ deelt?...
ó Dat is een eerlijk man!
Deugdzaam, braaf, rechtschapen, heilig!
Voor vervolg- en wraakzucht veilig!
Eeuw des roems, geluig er van! —

Heemse (*Overyssel*), *Nov.* 1846.

MARQUIS DE THOUARS.

ADVERTENTIEN.

Verpachting Tollen.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad MIDDELBURG verwittigen bij deze een iegelijk dien zulks zoude mogen aangaan, dat op Donderdag den 26. dezer maand, des voormiddags ten elf ure, ten Raadhuize, zal worden overgegaan tot de Verpachting van den TAUX der TOLLEN op den Straatweg tusschen de Steden *Vlissingen* en *Middelburg*. Zullende de conditien dier Verpachting van heden af, ter Griffie van laatstgemelde Stad, voor een iegelijk ter lezing liggen.

Gedaan ten Raadhuize der Stad Middelburg, den 9. November 1846.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
RETHAAN MACARÉ l. p.
Ter ordonnantie van Hun Edel Achtbare,
A. M. BECIUS.

---

§ § § De ondergeteekende de affaire in **KRUIDENIERS WAREN** enz. van den Heer *P. SMITH Sr.*, aan het Prinsenboschje, **overgenomen** hebbende en van heden af aan door hem zullende worden voortgezet, neemt de vrijheid zich beleefdelijk aan te bevelen in de gunst zijner geëerde Stadgenooten; zullende hij trachten zich dat zelfde vertrouwen waardig te maken, als zijnen voorganger gedurende een tijdvak van 41 jaren zoo ruimschoots heeft mogen ondervinden.

VLISSINGEN, 14. November 1846. J. E. BURGER.

---

§ § Bij *C. SCHUERWEGH*, geadmiteerd Splitter voor de Kon. Ned. Loterij, is getrokken op No. 19862 een prijs van *f* **1000**.

LEES HIER!

Bij *B. STOFKOPER*, bij de Hoofdwacht, Debitant der Koninklijke Nederlandsche Loterij, is getrokken op No. 1442 een prijs van *f* **2500**.

En op No. 19235, een prijs van *f* **200**.

Bij denzelven zijn nog Heele en Gedeelten van Loten verkrijgbaar.

---

§ § § *E. J. M. AUWERS*, Korte Noordstraat, E. No 85, maakt met deze bekend, dat zij op Dingsdag den 17. November van Brussel zal geretourneerd zijn met de **NIEUWSTE MODES** als ook van **MANTELS**; beveelt zich minzaam bij hare geëerde Begunstigers aan.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

November 1846.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
†Woensd. 18.	's mr.	3½	ure.	Donderd. 19.	's mr.	6	ure.
†Vrijdag 20.	«	4½	«	Zaturdag 21.	«	6	«
†Zondag 22.	«	5½	«	Dingsdag 24.	«	7	«
†Woensd. 25.	«	6½	«	Donderd. 26.	«	7	«
†Vrijdag 27.	«	6½	«	†Zaturd. 28.	«	7	«
Zondag 29.	«	7	«				

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. November. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Idee, C. Dau, Dantzich, lijnzaad; Marcop, J. Rottejers, de Maria, H. Heitmann, beide St. Petersburg, rogge; Emma, H. van der Kerhoven, Nakskou, tarwe; Wilberforce, J. Ring, St. Petersburg, rogge; Anna Catharina, ... Holbek, tarwe; de Herstelling, J. Z. Potjer, Randes, rogge; Babbet, N. Jepsen Aarhuus, lijnzaad

Voor Keulen bestemd:

Die Hoffnung, J. F. Range, Stettin, tarwemeel en ander.

Voor Rotterdam bestemd:

Jantina Annegina, H. D. Datt, Bolburg, garst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Anna, J. J. Lucht, ballast, Leer; Christian, J. P. Sanders stukgoed, Bremen; Londen, C. A. Wallis, ballast, Riga.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

zelven zeggen: « Wat zal ik van daag eens doen om mij te vermaken? Werwaarts zal ik mijne schreden rigten?"

En dikwijls brengt hij den dag door met te bedenken wat hij doen zal; de dag verloopt, en hij heeft niets gedaan dan plannen maken, luchtkasteelen bouwen; maar in deze zoete droomerij verzonken is hij gelukkig geweest, in alle omstandigheden van het leven, en dit is het voornaamste.

Heeft Rousseau niet gezegd: « Men moet gelukkig zijn! dit is de eerste behoefte van den mensch!"

Eindelijk, indien de kantoorschrijver zoo ver gekomen is, dat hij weet, hoe hij zijn Zondag zal doorbrengen, ziet hem dan zich met alle zorg, ja zelfs met coquetterie aankleeden, verscheidene minuten voor zijn spiegel doorbrengen, om de strik van zijne das in orde te brengen, zich tot zijne vrouw wenden en haar zeggen:

« Zie ik er zoo netjes uit?"

Zijne vrouw, die deze wekelijksche behaagzucht eenigzins ongerust schijnt te maken, antwoordt hem barsch:

« Gij ziet er altijd goed genoeg uit!"

De klerk, die daar niet van overtuigd is, gaat zich nog eens bewonderen. Als zijn toilet in orde is, gaat hij voor zijne echtgenoote staan en vraagt haar:

« Zijt gij gereed?"

Maar mejufvrouw is zelden te gelijker tijd gereed als mijnheer; somtijds is zij niet geneigd om uit te gaan, zij ziet naar de lucht en het weder, en zegt:

« Ik vrees dat het zal gaan regenen."

De kantoorschrijver, die stellig besloten heeft zijnen Zondag niet te huis door te brengen, gaat zijne paraplui halen en neemt die onder den arm, met den uitroep:

« Laat het nu regenen, waaijen en donderen! ... het kan mij niet schelen, met mijne paraplui trotseer ik alles! ... Eenmaal, andermaal, wilt gij niet uitgaan?"

« Neen, wij eten van daag bij oom, dat is nog al ver, ik wil mij vooraf niet vermoeijen."

« Zoo als gij wilt; ik ga wandelen."

En onze vriend stapt trotsch naar buiten, de paraplui in de hand, en mompelende:

« Als ik naar mijne vrouw luisterde, zou ik alle mijne Zondagen gebruiken, om voor haar patronen te knippen en haar kanarievogel te leeren zingen; ik dank u! .... ik heb er genoeg van. Men heeft in de zeven dagen er maar een voor zijn vermaak, en die wil ik aan de kanarie van mijne vrouw niet opofferen."

En onze schrijver holt de straat op, hij wandelt al zwaaijende voort; ziet de dames met een regt losbollengezigt aan, en mompelt nog soms in zich zelve:

« Wij gaan bij oom eten! ... dat is niet eens zoo bijzonder vermakelijk! Alle Zondagen te eten bij oom, die het podagra heeft, met eene oude doove nicht, en dan van zeven tot tien ure met hem boston te spelen... Ik heb mijne maag vol van het bostonneeren! ..... Ik heb mijn Zondag morgen vrij wat liever dan de Zondag avond."

En onze vriend, die aan dit alles denkende onbedacht is doorgewandeld, bevindt zich, na verloop van een half uur, raad eens waar? ... voor de deur van zijn kantoor, waar heen hij, zonder het te merken, den weg heeft ingeslagen, zoo groot is de kracht der gewoonte.

Dan staat hij stil, ziet waar hij is, en begint te lagchen; hij zegt in zich zelven:

« Nu vraag ik u, dat is een snuggere zet! ..... op Zondag naar mijn kantoor te loopen! ... dat noem ik verstrooid zijn van gedachten."

De klerk ontvlugt met allen spoed deze plaats, waar hij dagelijks heen moet gaan. Hij weet niet regt meer, waar hij naar toe wil, maar hij weet zeer goed dat het daar niet is. Hij doorloopt Parijs als een vreemdeling, gaat somtijds van de eene poort tot aan de andere; eindelijk, na minstens vier uren geloopen te hebben, komt hij afgemat te huis, en zegt tot zijne vrouw:

« Wat heb ik mij vermaakt! ... Ik kan zeggen dat ik een wandeling gedaan heb .... de beenen hangen mij bij het lijf neer .... maar ik heb ten minste gewandeld ... ik heb aan de vier hoeken van de stad geweest.

« Welk eene dwaasheid, zich zoo te vermoeijen! zegt de jufvrouw.

« Wat gaat u dat aan, als ik er vermaak in schep! ... Ik kan alleen des Zondags wandelen, ... ik wil er gebruik van maken.

« Laat ons naar oom gaan!

« Gij hebt gelijk ... maar dat is juist het prettigste niet.

Des anderen daags heeft de klerk dikwijls pijn in den rug, stijfheid in de beenen, maar dit belet hem niet zeer te vreden zijn over de wijze, waarop hij zijn Zondag besteed heeft.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.